

2. Conștiința Trupului lui Cristos

„Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur Trup în Cristos; dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora“ (Romani 12:3-5).

În capitolul anterior am ajuns să înțelegem într-o oarecare măsură că existența conștiinței dezvăluie existența vieții. Acum vom merge mai departe să vedem ce este, de fapt, Trupul lui Cristos.

Iubirea de frați

Înainte de toate, să abordăm acest subiect din perspectiva dragostei. Un lucru se evidențiază prin frumusețea lui când cugetăm la următorul verset: „Noi știm că am trecut din moarte la viață pentru că iubim pe frați“ (Ioan 3:14). Toți cei care au trecut din moarte la viață se iubesc unii pe alții. Toți cei care au devenit mădulare ale aceluiași Trup spiritual se iubesc unii pe alții. O asemenea dragoste izvorăște din viață și se revarsă în mod spontan. Ar putea oare cineva să fie considerat un copil al lui Dumnezeu dacă, după ce a afirmat în mod public, în adunare, că este creștin și după ce i s-a spus că el, în calitate de creștin, trebuie să-i iubească pe ceilalți creștini, ar spune:

„O să încep să-i iubesc pe ceilalți creștini începând de mâine, dacă așa ziceți“? O, să înțelegem că oricine este născut cu adevărat de sus și are în el viața lui Dumnezeu îi iubește în mod spontan pe toți aceia care sunt mădulare împreună cu el în Trupul lui Cristos. Fie că i se amintește sau nu lucrul acesta, el are conștiința dragostei de frați. Fără îndoială, el are nevoie să i se aducă aminte de multe ori să îi iubească pe frați. Însă această aducere aminte nu vine cu ceva nou, ce nu ar fi în el, ci doar înlăcărează ceea ce este deja prezent în el. Dacă dragostea lui Dumnezeu este prezentă în cineva, și dragostea de frați este acolo. Iar dacă dragostea lui Dumnezeu lipsește, nici dragostea de frați nu este prezentă. Este foarte simplu. Nimic nu poate fi creat sau încropit. Când un credincios se întâlnește cu o altă persoană care Îi aparține lui Dumnezeu, el, într-un mod inexplicabil, dar cât se poate de natural, o iubește pentru că are în el acea conștiință lăuntrică ce se manifestă prin dragostea față de persoana respectivă.

Odată, unui frate în Cristos i s-a născut un fiu. El a fost întrebat: „Acum, că ai devenit tată, îți iubești fiul?“ Răspunsul lui a fost: „Cu o săptămână înainte de a deveni tată m-am gândit cum va trebui să îmi iubesc fiul. Dar de îndată ce fiul meu s-a născut — din clipa în care l-am văzut — inima mea s-a îndreptat într-un mod cât se poate de natural spre el și l-am iubit, pur și simplu.“ Vedem din acest exemplu că dragostea omenească izvorăște dintr-o conștiință lăuntrică, nu este învățată din afară. Într-un mod asemănător, toți copiii lui Dumnezeu care au fost cumpărați cu sângele Mielului și care au primit viața lui Dumnezeu și au fost botezați în Trupul lui Cristos nu pot să nu simtă înlăuntrul lor dragoste unii față de alții, ca mădulare ale aceluiasi Trup.

Adeseori, când te întâlnești cu cineva care este al Domnului, inima ta se îndreaptă spre el de îndată ce afli că este creștin, indiferent că vine din străinătate sau este un cetățean al țării

tale, că are o educație aleasă sau este fără studii, indiferent de ce rasă sau profesie ar fi el. Dragostea este o conștiință lăuntrică. Dacă te afli în același Trup spiritual, ai, într-un mod natural, acest gen de conștiință.

Nici o dezbinare

Cel care a văzut Trupul lui Cristos și care, astfel, posedă conștiința Trupului nu se simte în largul lui atunci când face ceva ce poate cauza dezbinare sau separare în rândul copiilor lui Dumnezeu. Căci el îi iubește pe toți cei care Îi aparțin lui Dumnezeu și nu poate să-i dezbină. Dragostea este ceva natural pentru Trupul lui Cristos, pe când dezbinarea este ceva cât se poate de nenatural. Este la fel ca și în cazul celor două mâini ale trupului omenesc: și dacă o mână ar avea motive să se ridice împotriva celeilalte, nu există nici o modalitate de a rupe legătura lor; separarea este pur și simplu imposibilă.

Poate că cineva se mândrește cu faptul că a părăsit o sectă și, astfel, se consideră a fi o persoană care cunoaște Trupul lui Cristos. În realitate însă, a părăsi o denominațiune nu este neapărat un indiciu că cineva a văzut Trupul lui Cristos. Este cât se poate de adevărat că oricine deosebește Trupul este eliberat de denominaționalism. Dar cine poate pretinde că a înțeles ce este Trupul lui Cristos doar prin faptul că a părăsit o denominațiune? În exterior, mulți au părăsit o denominațiune, dar numai pentru a întemeia o alta, de alt fel, pentru ei înșiși. Părăsirea de către aceștia a denominațiunii demonstrează doar prezența, în ei, a unui sentiment ascuns de superioritate; ei nu pot înțelege că toate mădularele Trupului sunt frații și surorile lor și, prin urmare, toți trebuie iubiți. Din această cauză este bine să ne dăm seama că orice duh sectar, orice atitudine separatistă, acțiune

exterioară sau gând lăuntric ce îi separă pe copiii lui Dumnezeu sunt semne sigure ale necunoașterii Trupului lui Cristos.

Trupul lui Cristos ne izbăvește de sectă și de sectarism; de asemenea, el ne izbăvește de eul nostru și de individualism. Ce trist că principiul de viață al multora nu este Trupul, ci eul individualist. Putem descoperi acest principiu al individualismului în multe domenii. De exemplu, la o strângere de rugăciune cineva se poate ruga doar de unul singur, întrucât el nu se poate ruga împreună cu alții. Se poate că trupul lui fizic îngenunchează împreună cu ceilalți, dar conștiința lui se limitează la propriul lui eu. Când *el* se roagă, dorește ca ceilalți să îl asculte; dar când *alții* se roagă, el nu îi ascultă. El nu are un răspuns interior la rugăciunea altuia și nu este în stare să spună nici măcar un „Amin“. Conștiința lui este deconectată de la conștiința celorlalți. De aceea, el își spune rugăciunile *lui* și îi lasă pe ceilalți să își spună rugăciunile *lor*. Nu există nici o legătură între rugăciunile lui și rugăciunile celorlalți. Când vine la strângere, el pare a face asta numai de dragul rostirii acelor cuvinte care sunt zăvorâte în el, iar după aceea simte că și-a făcut datoria. Nu îl interesează ce povară pentru rugăciune sau ce conștiință pot avea cei prezenți. Aceasta este legea individualismului, nu principiul Trupului. Realitatea este că o asemenea persoană nu a văzut Trupul și, prin urmare, nu poate coopera cu alții înaintea lui Dumnezeu.

Uneori, trei sau cinci, chiar zece sau douăzeci de frați adunați la o strângere vor vorbi numai despre lucruri ce îi privesc pe ei înșiși, fără a arăta vreun interes față de problemele celorlalți și fără a asculta părerile altora. Se poate întâmpla ca, la o strângere, un frate să vorbească plin de înflăcărare timp de o oră sau două despre propriile lui probleme; dar dacă ceilalți vorbesc, el nu le acordă nici cea mai mică atenție — căci dacă îl întrebi mai târziu, va ieși în evidență faptul că nu a auzit nimic. În lucruri

mici de acest gen poți să îți dai seama dacă cineva deosebește cu adevărat Trupul lui Cristos.

Plaga individualismului se poate extinde de la arătarea lui într-o singură persoană la manifestarea lui în mai multe persoane. Poate ați remarcat în adunare că trei sau cinci, chiar opt sau nouă persoane formează uneori un cerc mic. Acești câțiva au același fel de a vedea lucrurile și se iubesc unii pe alții. Ei nu se potrivesc cu ceilalți frați și surori. Aceasta arată că ei nu au înțeles ce este Trupul lui Cristos. Adunarea este una, nu poate fi împărțită. Dacă cineva a ajuns să cunoască într-adevăr Trupul, el nu mai poate manifesta nici un fel de individualism. Nu poate forma o partidă sau un mic cerc.

Dacă ai experimentat în mod real ce este Trupul lui Cristos, vei fi conștient că ceva nu este în ordine ori de câte ori vei începe să îți arăți individualismul, și atunci nu vei mai îndrăzni să faci nimic. Ori, când tu sau mai mulți frați faceți o mișcare greșită, această conștiință a Trupului vă va face să sesizați faptul că v-ați separat de ceilalți copii ai lui Dumnezeu și, în felul acesta, veți fi împiedicați să mergeți mai departe pe acea linie. Există în noi ceva ce ne îngreșește, ne vorbește, ne muștră, ne avertizează sau ne pune piedici. Această conștiință a vieții ne poate izbăvi pe toți de orice întinare cauzată de dezbinare.

Eliberarea de lucrarea independentă

Dacă avem conștiința Trupului, vom înțelege imediat că Trupul este unul. În lucrarea spirituală nu poate fi vorba de individualism. Pentru a participa într-un mod adecvat la lucrarea Domnului, este imperios necesar să rezolvăm această chestiune a acțiunii independente. După gândirea unora, omul trebuie să își pună amprenta pe lucruri, altfel nu va ieși nimic bun din ele. Tot ce e făcut de *el* este privit ca având valoare spirituală; ceea ce nu este făcut de el nu are absolut nici o valoare. Când vestește

Evanghelia și nimeni nu este mântuit, se simte deprimat. Când predică și oamenii sunt mântuiți, el se arată plăcut surprins. Aceasta se întâmplă deoarece el privește lucrarea ca fiind truda lui personală. Dar în momentul în care copiii lui Dumnezeu își dau seama de unitatea Trupului, înțeleg imediat și unitatea lucrării. În clipa în care văd că Trupul este unul, ei sunt eliberați de strădania lor individualistă, întrucât văd lucrarea Trupului. Aceasta nu înseamnă, desigur, că cineva nu poate lucra ca persoană individuală, ci înseamnă doar că el nu mai consideră lucrarea ca aparținându-i numai lui. Dacă lucrarea este făcută de el sau de altcineva, aceasta nu are nici o importanță, atâta timp cât este făcută.

Nouă, creștinilor, ar trebui să ne placă și să căutăm lucrurile spirituale, dar nu trebuie să încercăm să-i imităm pe alții, nici să fim geloși. Atitudinea noastră, luată în mod individual, față de lucrarea spirituală ar trebui să fie următoarea: Ceea ce eu pot face sper că și alții pot face; iar ceea ce eu nu pot face aș dori ca altul să poată face; mi-ar plăcea să fac mai mult și, de asemenea, mă aștept ca și alții să facă mai mult. Câtă nevoie am să înțeleg că eu pot fi doar un vas în lucrare; nu pot eu să monopolizez totul! Nu îndrăznesc să consider lucrarea și rezultatele ei ca aparținându-mi în întregime. Dacă insist ca totul să fie făcut de mine, nu am înțeles ce este Trupul. Toată slava să fie a Domnului și toate binecuvântările să fie ale Adunării.

Domnul împarte lucrarea Lui tuturor și fiecare își are partea lui. Să nu avem despre noi înșine o părere mai înaltă decât se cuvine. Să ne îndeplinim cu credincioșie partea pe care Domnul ne-a dat-o nouă, dar, în același timp, să respectăm partea pe care El a dat-o altora. Mulți tineri au un fel de atitudine competitivă: întotdeauna compară ceea ce au ei cu ceea ce alții nu au și ceea ce ei nu au cu ceea ce alții au. În realitate, o asemenea comparație este absurdă. Cum am putea aduna un scaun cu o

masă? Sunt ele unul sau două obiecte? O masă plus un scaun este egal cu o masă și un scaun. Dacă am fi întrebați ce este mai bun, ochiul sau mâna, am putea răspunde doar că atât ochiul, cât și mâna sunt bune. Cel care a văzut Trupul recunoaște funcțiile tuturor mădulelor. El se vede pe sine însuși ca pe unul dintre multe mădule. Nu se va plasa pe o poziție deosebită pentru a se compara, în favoarea sa, cu alții sau pentru a ocupa locul altuia.

De îndată ce un creștin deosebește Trupul lui Cristos, nu are nici o justificare de a fi mândru sau invidios. Întrucât Trupul este unul, nu contează dacă lucrarea este făcută de el sau de alții. Fie că e făcută de el sau de alții, toată slava Îi revine Domnului și toate binecuvântările se revarsă înspre Adunare. Dacă cineva vede Trupul lui Cristos, are în el, în mod natural, conștiința că Trupul este unul și, prin urmare, și lucrarea este una.

A vedea nevoia de părtășie

Cel care vede Trupul lui Cristos vede, automat, nu numai stupiditatea acțiunii independente, ci și nevoia de părtășie. Părtășia nu este o practică exterioară în cadrul relațiilor sociale, ci este cerința spontană a vieții Trupului. Într-un mod eronat, dar des întâlnit, se crede că părtășia înseamnă a-i vizita acasă pe unii frați și surori în timpul liber și a sta la taifas cu ei. În realitate, părtășia înseamnă a fi conștient de totala mea insuficiență. Eu doresc să fac totul împreună cu celelalte mădule ale Trupului. Cu toate că, pentru a face o serie de lucruri, nu sunt în stare să-i adun pe toți frații și surorile din adunare, pot totuși să le fac împreună cu doi sau trei frați și/sau surori, conform principiului Trupului.

Adeseori e nevoie să învățăm părtășia în rugăciune, să învățăm părtășia în greutăți, să învățăm părtășia în căutarea voii

lui Dumnezeu, să învățăm părtășia în legătură cu viitorul nostru și să învățăm părtășia privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu. Părtășia înseamnă că, știind că sunt insuficient în chestiunea rugăciunii, caut doi sau trei frați care să se roage împreună cu mine. Eu, prin mine însumi, sunt incompetent în privința rezolvării situațiilor dificile, de aceea îi rog pe doi sau trei frați să se implice în rezolvarea acelor situații. Singur nu sunt în stare să cunosc voia lui Dumnezeu, astfel că solicit ajutorul altor doi sau trei frați. Eu, în mine însumi, sunt destul de confuz în privința viitorului meu, prin urmare le cer unor frați și surori să stea în părtășie cu mine ca să decidem ce ar trebui să fac în viitor. Eu nu pot înțelege Cuvântul lui Dumnezeu de unul singur, astfel că acum îl studiez împreună cu doi sau trei frați și surori. În părtășie, îmi recunosc insuficiența și incompetența mea și, de asemenea, recunosc nevoia mea după Trup. Mărturisesc că sunt limitat și predispus la a face greșeli; din această cauză, îi rog pe acei frați și surori care au discernământ spiritual să mă ajute (și nu cer să mă ajute doar aceia care manifestă afecțiune față de mine). Eu sunt insuficient, de aceea am nevoie de ajutorul celorlalți frați.

Trupul lui Cristos este viață, prin urmare există și o conștiință. Tu însuși vei deveni conștient de faptul că nu poți trăi fără părtășie.

A învăța să fii mădular

Dacă cineva are conștiința Trupului, el își recunoaște imediat locul lui în Trup; cu alte cuvinte, se vede pe el însuși ca fiind unul dintre mădularele Trupului. Fiecare mădular își are utilitatea lui distinctivă. Un mădular al unui trup fizic este diferit de o celulă a trupului. Lipsa unei celule nu are o prea mare semnificație, dar lipsa unui mădular în trup este ceva de neimaginat. Desigur, celula își are utilitatea ei, dar vă rog să

remarcați că Biblia, folosind analogia cu trupul omenesc, spune că noi suntem *mădular* ale Trupului lui Cristos, nu celule. Ce jalnic că situația multor creștini este ca cea a celulelor din trupul omenesc, nu ca a mădulelor. O asemenea persoană pare a nu avea nici o funcție specifică în Trupul lui Cristos, nici nu își împlinește partea ei. La orice strângere, prezența unui astfel de creștin nu pare a adăuga nimic la Trupul lui Cristos, după cum nici absența lui nu dă senzația că Trupului îi lipsește ceva. El nu își îndeplinește funcția în Trup, pentru că nu a văzut niciodată Trupul. Când se află împreună cu frații și surorile, el nu își cunoaște slujba, nici nu își dă seama ce ar trebui să facă. Dacă ar înțelege ce este Trupul, nu ar putea să nu se vadă pe sine însuși ca mădular. Dacă ar înțelege ce este Trupul, ar ști că acesta este păgubit dacă el nu are nimic de dat.

Nimeni nu poate fi pasiv la strângeri. Fiecare persoană este un mădular al Trupului, prin urmare nimeni nu poate veni la strângere ca spectator. Când ne adunăm împreună, ne rugăm pentru că ne dăm seama că suntem mădulari ale Trupului lui Cristos. Fie că ne rugăm cu glas tare sau doar înăuntrul nostru, totuși ne rugăm, căci vrem să aducem viață Trupului.

Unii creștini sunt mădulari furnizoare de viață. Când aceștia participă la o strângere, chiar dacă nu-și deschid gura, însăși prezența lor înflăcărează strângerea; căci ei sunt acolo dând viață, înghițind moartea. Dacă cineva deosebește Trupul lui Cristos, el nu poate să nu se recunoască pe sine însuși ca fiind un mădular al Trupului.

Deoarece noi suntem mădulari ale Trupului lui Cristos, trebuie să căutăm să ajutăm Trupul aducând viață și putere. La orice strângere, chiar și dacă nu ne deschidem gura, putem să ne rugăm în tăcere. Chiar dacă nu vorbim, putem privi la Dumnezeu. Aceasta este conștiința Trupului. Dacă am văzut Trupul, nu putem spune că suntem o persoană ce nu contează. Dimpotrivă, vom spune: „Eu sunt un mădular al Trupului, prin urmare am o datorie

de îndeplinit. Am un cuvânt pe care trebuie să îl spun, am o rugăciune pe care trebuie să o rostesc. Când vin la strângere, trebuie să fac tot ceea ce Dumnezeu vrea să fac. Nu-mi pot permite să fiu spectator.“ Astfel de lucruri vom spune sau vom face noi dacă înțelegem cu adevărat ce este Trupul. Și, în măsura în care noi toți funcționăm, viața întregii adunări va înghiți moartea. La multe strângeri nu se arată o asemenea putere de a învinge moartea deoarece sunt prea mulți spectatori.

Supunerea față de autoritate

Dacă vezi cu adevărat Trupul lui Cristos, ești conștient de frumusețea copiilor lui Dumnezeu, de greșeala dezbinărilor, de nevoia de părtășie și de responsabilitatea pe care o ai ca mădular al Trupului lui Cristos. Toate aceste trăsături sunt date de existența conștiinței Trupului. Mai mult, fiind conștient că ești în Trup, trebuie să fii, de asemenea, conștient că te afli sub autoritatea Capului. Căci oricine cunoaște viața Trupului lui Cristos și este conștient că este un mădular al acestui Trup va sesiza inevitabil și autoritatea Capului, care este Cristos Isus, Domnul.

Noi trebuie să ne supunem nu doar autorității *directe* a Capului, ci și celei *indirecte*. Mâna mea fizică este sub autoritatea directă a capului trupului meu, dar când brațul meu se mișcă, și mâna se mișcă împreună cu el, căci mâna se supune capului prin intermediul brațului. Prin urmare, oricine vede Trupul lui Cristos vede și autoritatea pe care Dumnezeu a așezat-o în Trup și căreia el trebuie să i se supună.

Uneori, când cineva din adunare îți spune să faci un anumit lucru, nu cunoști că aceea ar fi voia lui Dumnezeu pentru tine, deși te-ai rugat în legătură cu lucrul respectiv. Astfel, nu faci acel lucru și te simți fericit. Știi că este drept să ascuți mai degrabă de Cuvântul lui Dumnezeu decât de cuvântul omului. Pe de altă parte, a fost vreodată vreo situație în care ai fost

conștient că, dacă nu ai fi ascultat de fratele sau de sora ta, ai fi intrat în conflict cu Domnul? S-a întâmplat vreodată, sau de mai multe ori, să ai sentimentul că unul sau mai mulți frați care Îl cunosc pe Domnul au fost puși de El într-o poziție de autoritate și că, dacă intri în controversă cu ei, ajungi în controversă cu Domnul? Dacă sesizezi cu adevărat autoritatea Capului, vei sesiza și faptul că unul sau mai multe mădulare ale Trupului sunt mai mature decât tine și că trebuie să înveți să te supui lor. În acest fel recunoști nu numai Capul, ci și pe aceia pe care Dumnezeu i-a așezat în Trup ca să reprezinte Capul. Dacă nu te supui lor, în realitate nu te supui lui Dumnezeu.

Dacă ochii noștri au fost deschiși de Domnul pentru a recunoaște Trupul, vom recunoaște și autoritatea. Când privim la trupul omenesc, ne întrebăm cum se face că toate părțile lui acționează într-un mod așa de armonios, arătând faptul că întregul trup este unul? Aceasta este așa deoarece există autoritate în trup. Dacă nu ar exista autoritate, tot trupul ar ajunge într-o stare de haos. Să presupunem, că stomacul cere mâncare, dar gura refuză să mănânce; ce se va întâmpla cu acel om? Tot trupul va suferi și chiar dacă numai una dintre părțile lui refuză să se supună autorității lui. Sau să luăm exemplul cancerului, despre care știm că este o boală din cale-afară de gravă. Din ce cauză apare cancerul în trup? Din cauza câtorva celule care se dezvoltă în mod independent și nu în conformitate cu legea trupului. Trupul nu le cere să se dezvolte într-un asemenea mod, totuși ele continuă să crească anormal. Absorb multe elemente nutritive prin care își asigură propria lor creștere. Urmăresc doar propria lor dezvoltare; nu le pasă că trupul nu are nevoie de o asemenea creștere; nu se supun autorității trupului, ci acționează în mod independent, de capul lor. Cu cât devin mai mari, cu atât produc trupului mai mult rău. În felul acesta, doar câteva celule insubordonate pot cauza moartea întregului trup.

Din observațiile de mai sus reiese limpede că legea trupului omenesc este autoritatea, iar insubordonarea față de aceasta

este simptomul unei boli în trup. La fel de adevărat este lucrul acesta și în Trupul spiritual al lui Cristos. Dacă cineva nu știe ce este autoritatea, cum poate să spună că știe ce este Trupul lui Cristos? Să înțelegem că cel care cunoaște Trupul poate să deosebească — chiar și numai când trei sau cinci oameni sunt adunați împreună — cine dintre cei adunați este autoritatea lui; aceasta deoarece se manifestă în mijlocul lor autoritatea Capului, căreia el vrea să I se supună. Cât de natural și de frumos este când, în trupul omenesc, degetele se supun încheieturii, încheietura brațului, brațul umărului, și așa mai departe. Aceeași frumusețe se poate manifesta și în Trupul lui Cristos.

Anumiți creștini sunt așa de nepăsători în acțiunile și în vorbirea lor, încât nu vor să asculte de nimeni. Ei par a se considera a fi cei mai mari, și aceasta într-o asemenea măsură, încât nu pot să recunoască pe nimeni căruia să i se supună. Aceasta dovedește că asemenea credincioși nu au cunoscut niciodată îngrădirea Trupului, nici nu s-au supus autorității Capului. Dumnezeu să aibă milă de astfel de mădulare. Dacă am experimentat cu adevărat tratamentul Domnului asupra cărnii noastre, astfel încât coloana vertebrală a vieții noastre naturale să fie zdrobită, vom recunoaște de îndată că nici mâinile, nici gura noastră nu au libertate nelimitată — întrucât toate se află sub controlul Trupului —, și că nu ne putem permite să nu ne supunem autorității pe care Dumnezeu a rânduit-o în Trupul lui Cristos.

O, să nu rămânem doar la nivelul învățăturii în această privință, ci să fim conduși cu adevărat de Dumnezeu la cunoașterea și experimentarea Trupului lui Cristos. Fie ca această conștiință a Trupului, cu multele ei fațete, să ne însoțească necurmat, ca să nu putem să facem nimic după propria noastră voință sau să trăim cu nebăgare de seamă. În felul acesta vom avea parte de resursele bogate ale Trupului lui Cristos și vom fi în stare să arătăm mărturia Domnului.